

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1128/23
31.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Радмиле Радић и Иване Марковић Радојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Јанковић, адвокат из Београда, ул. Милентија Поповића бр. 29/19, против тужених ББ из ..., чији је пуномоћник Сретен Ђорђевић, адвокат из Ваљева, ул. Хајдук Вељкова бр. 4 и ВВ из ..., чији је пуномоћник Ранка Мрдаковић адвокат из Лазаревца, ул. Пере Ејавецца бр. 21/28, ради стицања без основа, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Основног суда у Ваљеву П 1096/20 од 15.12.2022. године, у седници већа одржаној дана 31.10.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Ваљеву П 1096/20 од 15.12.2022. године у ставу првом изреке и делу става другог изреке којим је обавезан тужилац да на име трошкова парничног поступка туженој ББ исплати износ од 100.015,00 динара.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка у преосталом делу става другог изреке пресуде Основног суда у Ваљеву П 1096/20 од 15.12.2022. године, па се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужилац АА да туженом ВВ накнади трошкове парничног поступка у износу од 101.515,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под претњом извршења.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене ББ за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезу тужени да му на име стицања без основа исплате износ од 17.340 еура, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да на име трошкова парничног поступка туженој ББ исплати износ од 100.015,00 динара, а туженом ВВ износ од 103.015,00 динара.

Против наведене пресуде, тужилац је благовремено изјавио жалбу побијајући је у целости, из свих разлога прописаних одредбом члана 373. ст. 1 Закона о парничном

поступку. Трошкове другостепеног поступка није тражио.

Тужена ББ је одговорила на жалбу. Трошкове другостепеног поступка је тражила и определила.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 386. Закона о парничном поступку -ЗПП-а ("Сл. Гласник РС" бр. 72/11, 49/13, 74/13, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23- др.закон), Апелациони суд је оценио да је жалба тужиоца неоснована у погледу одлуке о главној ствари, а делимично основана у погледу одлуке о трошковима парничног поступка.

У првостепеном поступку, у погледу одлуке првостепеног суда садржане у ставу првом изреке, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2, тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку на које другостепени суд пази по службеној дужности нити се жалбом указује на постојање неке друге повреде која је била или могла бити од утицаја на правилност ожалбене пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, првостепени суд је увидом у списе предмета Основног суда у Убу И 5596/10 утврдио да је покренут извршни поступак по предлогу за извршење извршног повериоца, а овде туженог ВВ, против извршног дужника, овде тужиоца АА, на основу извршне исправе – пресуде Општинског суда у Лазаревцу П 776/99 од 28.5.2002. године. Основни суд у Ваљеву – Судска јединица у Лајковцу донео је решење И2.бр.281/10 од 25.1.2011. године, којим је на основу извршне исправе пресуде Општинског суда у Лазаревцу П 776/99 од 28.5.2002. године одредио извршење, по предлогу извршног повериоца, овде туженог ВВ, против извршног дужника, овде тужиоца АА и одредио извршење ради наплате новчаног потраживања извршног повериоца на име главног дуга у износу од 8.269,40 динара са законском затезном каматом почев од 15.7.1996. године па до коначне исплате, трошкова парничног поступка у износу од 18.520,00 динара са законском затезном каматом од 28.5.2002. године па до коначне исплате и трошкова извршења у укупном износу од 2.096,00 динара као и трошкова спровођења извршења колико исти буду изнели, забележбом решења у јавне књиге, утврђењем вредности непокретности, продајом непокретности извршног дужника и то кп. ... (стари премер), њива пов.од 2.10,85 ха уписана Пл ..., односно нови премер ... уписана у ЛН ... КО ... на име АА, а ради намирења извршног повериоца из износа добијеног продајом. Решењем Основног суда у Ваљеву, Судска јединица у Лајковцу И2 281/10 од 23.2.2011. године, ради обезбеђења новчаног потраживања овде туженог ВВ, одређена је привремена мера којом је тужиоцу забрањено да отуђи или оптерети кп.бр. ... КО ... Надаље, утврђено је да је суд спојио поступке у предметима И 2667/10 и И 5596/10, и поред ВВ као извршног повериоца означио и ББ, овде тужену, с обзиром на то да је решењем о извршењу Општинског суда у Лајковцу И 149/09 од дана 15.5.2009. године одређено извршење на предлог извршног повериоца ББ, против извршног дужника АА, а овде туженог. Како нису успеле прва и друга продаја кп.бр. ... (стари премер), њива пов. 2.10,85 ха уписана Пл ..., односно нови премер ... уписан у ЛН ... КО ..., Основни суд у Ваљеву, судска јединица у Лајковцу је донео закључак И 5596/10 од 8.1.2013. године којим је констатовано да до продаје непосредном погодбом непокретности извршног дужника АА није дошло. Закључком Основног суда у Убу И 5596/10 од 27.10.2014. године, који је исправљен решењем истог суда од 21.12.2015. године, предметна

непокретност извршног дужника АА, досуђена је извршним повериоцима ВВ из ..., са уделом од 8199/22820 и ББ из ..., овде туженима, са уделом од 14621/22820, након чега им је наведене непокретност предата, закључком од 29.1.2015. године, који је исправљен решењем истог суда од 21.12.2015. године, те наложено РГЗ-у СКН Лајковац да изврши пренос власништва на непокретности извршног дужника у корист извршних поверилаца.

На овако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је доносећи ожалбену пресуду, правилно применио материјално право и то одредбу члана 210 Закона о облигационим односима, јер је правилно закључио да је предметна непокретност досуђена туженима у извршном поступку, применом одредбе члана 102 Закона о извршењу и обезбеђењу ("Сл.гласник РС" бр. 31/11) због чега нема места примени института стицања без основа. Ово из разлога што је туженима у извршном поступку досуђена предметна непокретност тужиоца, те су исти намирени у висини која одговара износу од 30% процењене вредности непокретности.

Одредбом члана 210. Закона о облигационим односима ("Службени лист СФРЈ", бр. 29/78, 39/85, 57/89, "Службени лист СРЈ", бр. 31/93) прописано је да кад је неки део имовине једног лица прешао на било који начин у имовину неког другог лица, а тај прелаз нема свој основ у неком правном послу или у закону, стицалац је дужан да га врати, а кад то није могуће - да накнади вредност постигнутих користи. Обавеза враћања, односно накнаде вредности настаје и кад се нешто прими с обзиром на основ који се није остварио или који је касније отпао.

Наиме, тужилац тужбени захтев заснива на чињеници да вредност катастарске парцеле кп.бр. ... КО ... која је туженима досуђена у извршном поступку износи 22.800 евра, а да потраживање овде тужених према тужиоцу у напред наведеном извршном поступку укупно износи 5.460 евра, због чега тужилац сматра да су се тужени доделом напред наведене непокретности у извршном поступку наплатили од тужиоца више него што је требало, и на тај начин се неосновано обогатили за износ од 17.340 евра.

Међутим, имајући у виду утврђено чињенично стање, правилно је поступио првостепени суд када је закључио да у конкретном случају нема места стицању без правног основа, јер део имовине тужиоца није прешао у имовину тужених без правног основа, нити је тај основ касније отпао. Ово из разлога што је решењем Основног суда у Убу И бр. 5596/10 од 27.10.2014. године, који је исправљен решењем истог суда од 21.12.2015. године извршним повериоцима, а овде туженима досуђена предмета катастарска парцела и то применом одредбе члана 102 Закона о извршењу и обезбеђењу.

Иако је процењена вредност предметне непокретности у извршном поступку била 2.530.800,00 динара, првостепени суд је у извршном поступку поступио сходно одредби члана 102 Закона о извршењу и обезбеђењу, којом је прописано да ако се ствар није могла продати на другом рочишту за јавно надметање или непосредном погодбом у року који је одредио суд, на предлог извршног повериоца, суд или извршитељ ће

доделити ствар извршном повериоцу, а у случају из става 1. овог члана сматра се да је извршни поверилац намирен у висини која одговора износу од 30% од процењене вредности ствари. Следом наведеног, извршни повериоци, а овде тужени су доделом предметне непокретности у извршном поступку намирили своје потраживање у висини која одговора 30% процењене вредности непокретности.

Дакле, из наведеног произлази да тужилац заправо оспорава решење Основног суда у Убу И бр. 5596/10 од 27.10.2014. године, које је исправљено решењем истог суда од 21.12.2015. године, којим је овде туженима досуђена предмета катастарска парцела. Међутим, уколико је сматрао да постоје неправилности учињене у току и поводом спровођења извршења тужилац је сходно одредби члана 74. Закона о извршењу и обезбеђењу, суду који је спроводио извршење могао поднети захтев за отклањање неправилности при спровођењу извршења.

Неосновани су наводи жалбе тужиоца којима указује на то да првостепени суд није прихватио предлог тужиоца да се ангажује судски вештак на околност висине вредности катастарске парцеле које су на име дуга тужени преузели, те колики је дуг тужиоца према туженима, као и да ли је било неоснованог обогаћења тужених. Ово из разлога што је пуномоћник тужене ББ на рочишту одржаном дана 13.7.2022. године изјавио да не спори вредност непокретности утврђену у извршном поступку, чијој речи се придружио пуномоћник туженог ВВ, а која је утврђена у износу од 2.530.800,00 динара, из чега произилази да међу парничним странкама није била спорна вредност непокретности утврђена у извршном поступку. Поред тога првостепени суд је прибавио списе Основног суда у Убу И 5596/10 из којих списа јасно произилази висина поражавања извршних поверилаца а овде тужених према извршном дужнику, односно овде тужиоцу.

Овај суд је ценио наводе жалбе тужиоца којима указује да је тужиоцу оптерећена имовина која није била предмет извршног поступка јавног извршитеља ... ИИ бр. 179/20, али је закључио да исти нису од утицаја на другачију одлуку суда у овој правној ствари, с обзиром на то да је јавни извршитељ ... одређена за јавног извршитеља пред којим је настављен поступак спровођење извршења у извршном предмету Основног суда у Убу И 5596/10, сходно одредби члана 166 став 1 и 2 Закона о изменама и допунама Закона о извршењу и обезбеђењу ("Службени гласник РС" 54/19).

С обзиром на изложено, а како се ни осталим наводима жалбе тужиоца, правилност и законитост побијане пресуде не доводи у сумњу, Апелациони суд је одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду, одлучивши као у ставу првом изреке ове пресуде, применом члана 390. Закона о парничном поступку.

Потврђена је и одлука о трошковима поступка садржана у делу става другог изреке побијане пресуде којим је обавезан тужилац да туженој ББ накнади трошкове парничног поступка, на основу члана 401 тачка 2 Закона о парничном поступку, а који трошкови су туженој досуђени правилном применом одредби члана 153, 154 и 163 Закона о парничном поступку, као и Адвокатске тарифе важеће у време пресуђења.

Међутим, испитујући правилност преосталог дела одлуке о трошковима парничног поступка садржане ставу другом изреке побијане пресуде, а којом је првостепени суд обавезао тужиоца да туженом ВВ накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 103.015,00 динара, Апелациони суд је оценио да је жалба тужиоца делимично основана, јер првостепени суд није правилно применио одредбу члана 154 ЗПП-а, те Адвокатску тарифу, због чега је побијано решење у том делу преиначено, те су туженом ВВ досуђени трошкови на име састава одговора на тужбу у износу од 16.500,00 динара, на име приступа на два неодржана рочишта у износу од по 9.750,00 динара, на име заступања са приступом и паушалом на два одржана рочишта у износу од по 18.000,00 динара, као и на име таксе на одговор на тужбу у износу од 29.515,00 динара, што укупно износи 101.515,00 динара, све одмерено према Адвокатској тарифи важећој у тренутку пресуђења и Таксеној тарифи у време настанка таксене обавезе, па је применом одредбе члана 401 тачка 3 ЗПП-а донео одлуку као у ставу другом изреке ове пресуде.

Како састав одговора на жалбу није био нужан и потребан трошак то је на основу члана 165 став 1 у вези члана 154 Закона о парничном поступку, одлучено као у ставу трећем изреке ове пресуде.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић